

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D. a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **A. H. G.**, státní příslušnost Pákistánská islámská republika

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2019, č. j. MV-32760-5/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 2. 2019, č. j. MV-32760-5/SO-2017, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Soud přiznává tlumočnici, paní Mgr. Bc. Alici Rubášové, bytem X, odměnu za provedení tlumočnický úkon ve výši 450 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

azylové a migrační politiky (dále též „ministerstvo vnitra“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 2. 2017, č. j. OAM-13778-20/DP-2012, na jehož základě byla dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které jí bylo vydáno za účelem společného soužití rodiny na území. Žalovaná se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ztotožnila s názorem ministerstva vnitra, že podaná žádost byla zamítnuta pro nesplnění podmínky v podobě dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně totiž v průběhu správního řízení nedoložila doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem nebude nižší než částka stanovená dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z žalobkyní předložených dokladů (výpis o zůstatku na účtu manžela žalobkyně ke dni 13. 2. 2012 a daňové přiznání za rok 2017 manžela žalobkyně) správní orgány nemohly úhrnný měsíční příjem vypočítat. Zároveň po provedení úvahy dospěly správní orgány k závěru, že napadené rozhodnutí je přiměřené důvodu žádosti a dopady do rodinného a soukromého života žalobkyně nejsou nepřiměřené.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítala porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou významné pochybnosti, dále porušení § 50 odst. 4 s. ř., jelikož nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci a též porušení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobkyně má za to, že správním orgánům poskytla nezbytnou součinnost k prokázání splnění podmínky dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dále nesouhlasila s hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Podotkla, že s ohledem na nepřiměřenost dopadů lze platnost povolení prodloužit. Proto úvahu, že rozhodnutí není nepřiměřené, protože existuje důvod pro zrušení povolení, považuje v tomto kontextu za nepochopitelnou. Správní orgány měly zohlednit, že nepředstavuje zátěž pro systém státní sociální podpory, což průběžně dokládala potvrzením o zůstatku na účtu manžela v dostačující výši. Od podání žádosti od roku 2012 uplynulo téměř 7 let, což přesahuje dobu potřebnou pro povolení k trvalému pobytu. Na území ČR pobývá od května 2010, zemi původu přitom ani jednou nenavštívila. Veškerý čas věnuje žalobkyně péči o nezletilé děti a manžela, za 9 let doby pobytu se zde její rodina plně integrovala, má zde veškeré zázemí, děti navštěvují základní školu od první třídy, hovoří plynule česky a nepředstavují si svůj život jinde.
4. Žalobkyně má za to, že splňuje podmínky pro prodloužení platnosti povolení, a proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí. Žalobkyně během řízení nedoložila jediný doklad, který by prokazoval splnění podmínky úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení, ačkoli k tomu byla opakovaně vyzývána. Byla upozorněna, z jakých důvodů nelze akceptovat informace o zůstatku na účtu manžela a byla poučena o možnostech, jak lze doložit úhrnný měsíční příjem. Jestliže oba pracují ve vlastní firmě, jak uvedli

v odvolání, neměl by pro ně být problém opatřit si patřičné doklady o jejich příjmech (platební výměr). Co se týče přiměřenosti dopadů rozhodnutí tu je nutno posuzovat vůči důvodu rozhodnutí. V případě zamítnutí žádosti žalobkyně se jedná o důvod zásadního charakteru, přičemž nebyl prokázán žádný úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Nelze od této podmínky odhlédnout jen kvůli tomu, že rodina na území ČR pobývá již dlouhou dobu a je zde integrována. Žalobkyně navíc nedoložila, že by se do země původu její rodina nemohla vrátit ani to netvrdila.

IV. Další podání účastníků

6. Dne 8. 7. 2019 předložila žalobkyně doplnění žaloby, v němž s poukazem na přiložený platební výměr na daň z příjmů z fyzických osob jejího manžela za rok 2018 tvrdila, že příjem rodiny je zcela dostačující, aby pokryl náklady jejich rodiny, neboť přesahuje částku 19 515 Kč tvořenou součtem částek životního minima rodiny 8 010 Kč a nákladů na bydlení 11 505 Kč.
7. V reakci na podání žalobkyně žalovaná uvedla, že doklady doložené až v průběhu soudního řízení nemohou mít vliv na posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Dále poukázala na nesprávný výpočet částky životního minima, která v případě žalobkyně činí 10 560 Kč. Skutečné náklady na bydlení ve výši 11 505 Kč žalobkyně nikdy nedoložila, proto je nutno vycházet z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení, která pro rok 2019 v případě čtyř osob v domácnosti činí 18 805 Kč.
8. Na to žalobkyně doložila opět platební výměr na daň z příjmů jejího manžela za rok 2018 a nepojmenovanou listinu, která měla prokazovat náklady na bydlení.

V. Jednání před soudem

9. V rámci nařízeného jednání uskutečněného dne 11. 3. 2021 setrvali účastníci řízení na svých dosavadních argumentacích a procesních stanoviscích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

10. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
11. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti žalobkyně [bod V. A) rozsudku]. Poté se věnoval námitce nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně [bod V. B) rozsudku].
V. A.) Námitka naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti
13. Žalobkyně namítala, že správní orgány nesprávně vyhodnotily písemnosti, které potvrzují splnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
14. Podle uvedeného ustanovení je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek

životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.

15. Soud předesílá, že povinnost cizince doložit určitou výši úhrnného měsíčního příjmu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je promítnutím obecné povinnosti doložit jistou výši finančních prostředků, které jsou dostatečné pro zajištění nezbytných nákladů na pobyt cizince na území České republiky, aniž by k zajištění těchto nezbytných nákladů byl využíván systém státní sociální podpisy a sociálních dávek.
16. Podmínka nezbytnosti předvídaných nákladů je ostatně vyjádřena v samotném ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, který za účelem stanovení minimální výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení vychází z částek životního minima jednotlivých členů rodiny. Účelem a smyslem tohoto ustanovení je zamezit situacím, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt (resp. celá jeho rodina) nebyl zátěží pro sociální systém České republiky a aby nedošlo k případnému zneužívání sociálních dávek (k tomu shodně srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013 - 63).
17. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně ke své žádosti přiložila listiny, mj. přehled narůstajících obrátů na účtu manžela vydaného Českou spořitelnou a. s. Správním orgánem I. stupně byla vyzvána k doplnění chybějících náležitostí (výzva ze dne 24. 2. 2014 a ze dne 20. 5. 2016). Správní orgán I. stupně konkrétně žalobkyni vyzval k doložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Poznamenal, že forma dokladu není zákonem o pobytu cizinců přímo stanovena a záleží zejména na druhu příjmu, kterého cizinec a členové jeho rodiny dosahují. Jako příklad dokladu uvedl potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného měsíčního příjmu, platební výměr daně z příjmů vystaveného správcem daně a doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení apod. Současně uvedl, že dokladem nemůže být jednorázový výpis z účtu o zůstatku na účtu, neboť zákonný požadavek v sobě obsahuje požadavek pravidelnosti a stálosti příjmu. Žalobkyně požadované náležitosti nedoložila.
18. Po zamítnutí její žádosti v průběhu odvolacího řízení žalobkyně doložila přiznání k dani z příjmů fyzických osob jejího manžela za rok 2017, doklad o zajištění ubytování, nájemní smlouvu a smlouvu o uzavření komplexního zdravotního pojištění.
19. Ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby cizinec žádající o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny předložil doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Zákon o pobytu cizinců v citovaném ustanovení neudává taxativní výčet dokladů, které lze k prokázání úhrnného měsíčního příjmu použít. Proto nemůže obstát úvaha žalované (str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí), že od účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, již nelze daňovým přiznáním příjmy ze samostatné činnosti fyzické osoby náležitě prokázat, a proto je vždy nutno přistupovat k „náhradnímu“ způsobu prokazování, jímž je platební výměr daně z příjmů fyzických osob nebo

případný dodatečný platební výměr (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018 - 29).

20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku, s odkazem na § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je obecně přijatelné, aby úhrnný měsíční příjem byl prokazován např. i přiznáním k dani z příjmů fyzických osob. Pokud měl správní orgán o daňovém přiznání jakékoliv pochybnosti, mohl žalobkyni podle § 64 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vyzvat k doložení platebního výměru a řízení přerušit až do doby, než jej bude manžel žalobkyně moci získat v řádném vyměřovacím řízení.
21. Nelze souhlasit s tím, že ani údaje vyplývající z daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob manžela žalobce nemohou prokazovat jeho úhrnný měsíční příjem. Z výše citovaného rozsudku č. j. 5 Azs 154/2018 - 29 jasně plyne, že správní orgány nemohou *a priori* vyloučit přiznání k dani z příjmů jako doklad neprokazující úhrnný měsíční příjem cizince. Musí se jím zabývat věcně a odůvodnit, proč z předloženého daňového přiznání nevyplývá splnění podmínky uvedené v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
22. Soud dále uvádí, že nesprávný je rovněž požadavek správních orgánů na doložení dokladu o pravidelnosti a stálosti příjmu (viz shora citované výzvy z 24. 2. 2014 a z 20. 5. 2016, str. 3 a prvostupňové správní rozhodnutí, str. 4 a str. 5). Jak je uvedeno výše, zákon o pobytu cizinců v § 42 odst. 1 písm. d) vyžaduje doložení dokladu o úhrnném měsíčním příjmu rodiny po sloučení. K požadavku pravidelnosti příjmu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014 - 41, uvedl, že analogická aplikace § 71 zákona o pobytu cizinců, který explicitně o pravidelnosti příjmů hovoří ve vztahu k žádosti o povolení k trvalému pobytu, nepřichází v řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny v úvahu. Požadavek pravidelnosti úhrnného příjmu se tudíž v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu uplatnit nemůže.
23. Pravidelnost aktuálně dosahovaného příjmu je pro posouzení věci relevantní, nemůže však být jediným a zásadním kritériem. Při posouzení dlouhodobého pobytu není podmínka pravidelnosti příjmu stanovena zákonem. K pravidelnosti příjmů může být ve správním řízení přihlédnuto, nemůže být ovšem bezvýhradně vyžadována.
24. V projednávaném případě žalobkyně předložila ve správním řízení výpis z bankovního účtu a přiznání k dani z příjmů fyzických osob manžela. Ve vztahu k údajům plynoucím z výpisu z bankovního účtu se soud ztotožňuje se žalovanou, že daný doklad svědčí pouze o aktuální výši peněžních prostředků na něm k určitému datu. Nikterak však neproazuje měsíční úhrnný příjem žalobkyně či její rodiny či příjmy za delší časové období.
25. Dokazování platebním výměrem manžela žalobkyně za rok 2018 soud neprováděl, neboť předmětem posuzování nyní podané žaloby je otázka, zda úhrnný měsíční příjem rodiny mohl být vypočítán na základě důkazů předložených ve správním řízení. Pozdější doplňování dokladů žalobkyní není relevantní pro závěr, zda správní orgány v době jejich rozhodování měly potřebné doklady k dispozici či nikoliv. Jelikož však soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, bude žalobkyně oprávněna předložit tento doklad v dalším řízení.

V. B) Námitka nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života

26. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu do jejího soukromého a rodinného života.
27. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců byly správní orgány povinny zabývat se v dané věci otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení *správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
28. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39).*
29. V projednávaném případě správní orgán I. stupně v rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně nejprve uvedl, že podle zákona o pobytu cizinců správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Správní orgán zjistil, že žadatelka má na území České republiky manžela, jenž pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu. S žalobkyní zde pobývají i její nezletilé děti A. P., narozen X a nezletilá A. P., narozena X, kteří rovněž podali žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Prvostupňový správní orgán uvedl, že je mu známo, že žádosti dětí žalobkyně budou zamítnuty, a to ze stejného důvodu, jako žádost žalobkyně, tedy z důvodu nedoložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny. Žalobkyně, ani její manžel nejsou ze svého příjmu schopni pokrýt veškeré náklady spojené s pobytem rodiny na území České republiky, žalobkyně přes výzvu a poučení nedoložila doklady prokazující úhrnný čistý měsíční příjem rodiny tak, aby tento byl stálý a pravidelný a dosahoval zákonnou výši. Dále správní orgán popsal, že důvodem

pro zamítnutí žádosti žadatelky bylo nedoložení příjmu její rodiny, resp. skutečnosti, že výše příjmu její rodiny nesplňuje minimální zákonné požadavky. Z důvodu neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je žalobkyně povinná odcestovat z území ČR, což sice má dopad do rodinného života žalobkyně, avšak tento dopad je podle správního orgánu I. stupně přiměřený. Žalobkyně nevlastní na území ČR žádnou nemovitost, proto nebudou narušeny její ekonomické poměry. Vycestování nebrání ani její zdravotní stav. Zásah je podle správního orgánu I. stupně přiměřený i z pohledu soukromého života žalobkyně. Žalobkyně sice na území ČR žije od roku 2010, samotná délka pobytu však není důvodem pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

30. Žalobkyně v odvolání uvedla, že na území ČR žije stále společně s rodinou od roku 2010 bez přerušení a její děti zde absolvují povinnou školní docházku. Do české společnosti jsou integrované, jsou zapojené do všech školních aktivit a aktivit zájmových organizací v místě bydliště. Jako příklad uvedla každoroční tance v krojích na krojových hodech. Celá rodina se snaží integrovat do české společnosti. Spolu s manželem žalobkyně pracuje ve vlastní firmě na výrobu luštěninových směsí a jsou schopni se uživit.
31. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života uvedla, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodům zamítnutí žádosti vzhledem k tomu, že v řízení nebylo prokázáno, že se příjmy rodiny pohybují alespoň ve výši životních minim a nákladů na bydlení.
32. Soud k úvaze správních orgánů o přiměřenosti dopadů rozhodnutí předně uvádí, že odůvodnění obou správních rozhodnutí v tomto směru je na hraně přezkoumatelnosti. Vzhledem k tomu, že základní úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně rozhodnutí správních orgánů obsahují, soud jejich úvahu věcně přezkoumal (přiměřeně viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, bod 30).
33. Předně je třeba odmítnout úvahu správních orgánů, že nedoložení úhrnného měsíčního příjmu, tedy podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42b zákona o pobytu cizinců, představuje okolnost, pro kterou by bylo možno považovat rozhodnutí za přiměřené. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí je zjevné, že správní orgány považovaly za významnou okolnost z pohledu posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života právě samotný důvod, pro který byla žádost žalobkyně zamítnuta. Splnění podmínek pro kladné vyřízení žádosti a otázku přiměřenosti rozhodnutí je však nezbytné důsledně rozlišovat. Rozhodnutí totiž může být zcela jistě nepřiměřené, i pokud by nebyly splněny podmínky pro povolení k pobytu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 A 16/2020 - 43).
34. Žalobkyni bylo v době podání žádosti 31 roků a v době vydání napadeného rozhodnutí 38 let. Na území ČR žije s rodinou od roku 2010. V době vydání napadeného rozhodnutí žila žalobkyně na území ČR již 9 let. Nepochybně si na území ČR vybudovala četné sociální kontakty (zázemí) a to především proto, že pracuje společně s manželem ve vlastní firmě a že má 2 nezletilé děti, které od počátku svého pobytu v ČR navštěvují českou základní školu (v době rozhodování soudu již školu střední). Od doby svého příjezdu do ČR žalobkyně ani jednou nenavštívila zemi původu a nemá tam vybudované ekonomické, rodinné ani sociální vazby.

35. Podle názoru soudu je nepochybné, že žalobkyně je pevně usazená v České republice a ani podle svých slov si nepředstavuje život jinde. V době rozhodování žalované se žalobkyně starala o dvě nezletilé děti. Podle Nejvyššího správního soudu i při rozhodování v cizineckých věcech jsou právní orgány povinny dodržovat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (rozsudek ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 – 42). Jak uvedl Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí 16. 1. 2019, č. j. 9A 52/2015-139: „...Podle Nejvyššího správního soudu i při rozhodování v cizineckých věcech jsou správní orgány povinny dodržovat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (rozsudek ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 – 42). Stejný princip je zakotven i v čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv EU, která je s ohledem na svůj čl. 51 v této věci aplikovatelná (rozhodování o pobytech cizinců je regulováno právem EU). Také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že v imigračních otázkách se musí posuzovat dopad rozhodnutí na nejlepší zájem dítěte, byť účastníkem řízení je pouze dospělá osoba, tedy zpravidla rodič. Například v rozsudku ve věci M.P.E. V. a další proti Švýcarsku ze dne 8. 7. 2014, č. 3910/13, bod 57, ESLP shledal porušení práva na soukromý a rodinný život, neboť švýcarské soudy se nezabývaly dopady rozhodnutí o vyhoštění rodiče na nejlepší zájem jeho nezletilé dcery. Vyhodnocení dopadu rozhodnutí na nejlepší zájem dítěte vyžaduje i judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, bod 29).“ Správní orgány tak pro svůj závěr o přiměřenosti rozhodnutí využily pouze dílčí informace o rodinných vazbách žalobkyně na území; jejich existenci stroze konstatovaly a blíže se jimi nezabývaly a nehodnotily je. Správní orgány nezjistily žádné negativní poznatky o životě žalobkyně na území České republiky. Rovněž v její imigrační historii nebyly zjištěny žádné negativní skutečnosti (např. porušení imigračních pravidel v minulosti). Jediným důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu tak bylo nedoložení dostatečného příjmu rodiny. Aniž by soud jakkoli snižoval důležitost této povinnosti, při poměrování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně bylo nutné vzít v úvahu, že žalobkyně se svojí rodinou žije v tuzemsku již od roku 2010 a nepředstavuje a ani dříve nepředstavovala zátěž pro sociální systém České republiky, resp. správní orgány nic takového ve svých rozhodnutích neuvedly. Při porovnání důvodu zamítnutí žádosti s dopady rozhodnutí do života žalobkyně, která by byla nucena odcestovat zpět do země svého původu, v důsledku čehož by byla nepochybně vytržena z rodinných a sociálních vazeb, které si na území vytvořila, je zcela zřejmé, že dopady rozhodnutí by pro žalobkyni byly zcela zjevně nepřiměřené.
36. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené v porovnání s důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Úvaha správních orgánů podle § 174a zákona o pobytu cizinců je ryze formální a nezohledňuje zásadní aspekty nyní posuzovaného případu (přiměřeně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, bod 36). Nelze ji proto akceptovat.
37. Námitka je proto důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

38. Soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. z důvodu nesprávného posouzení povahy předložených dokladů a přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78

odst. 5 s. ř. s.). Bude jejím úkolem opětovně posoudit naplnění podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž věcně zhodnotí i žalobkyní předložené daňové přiznání jejího manžela. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně pak žalovaná posoudí v intencích výše vyslovených závěrů soudu.

39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Žalobkyni přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu, 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku). Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 4 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
40. Podle § 59 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) stát platí náklady vynaložené na svědecké, znalečné, tlumočné a jiné náklady spojené s dokazováním. V souladu s ustanovením § 59 odst. 2 s.ř.s. byla tlumočnici přiznána odměna ve výši 450 Kč za tlumočení u jednání soudu dne 25. 3. 2021, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Krajského soudu v Brně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. 3. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu